

ทศวรรษ

ทศวรรษ

กายสร้างรัก

Karnsai เขียน

SUKI Zweet*SM ภาพ

ค้ายสร้างรัก

ค่ายสร้างรัก

Karnsaii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2139-2

ภาพปก SUKI Zweet*SM

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 399 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ไปค่ายครั้งล่าสุดนี้ก็ย้อนไปประมาณสิบปีที่แล้ว... แต่แปลกที่ความทรงจำในตอนนั้นยังคงชัดเจนเหมือนกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน เป็นไปได้ว่ามันมีความประทับใจบางอย่างที่ทำให้เราจดจำได้มาจนถึงทุกวันนี้

ในขณะที่ 'แรกพบ' เกือบจะมีความทรงจำที่ไม่ดีเกี่ยวกับการไปค่าย แต่สุดท้ายแล้วเรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้นก็แปรเปลี่ยนสิ่งที่คิดว่าแย่ให้กลายเป็นภาพความทรงจำที่งดงามและมีค่าที่สุดในชีวิตได้

ยามที่เราคิดว่าสิ่งที่เผชิญอยู่เป็นอะไรที่แย่ที่สุดแล้ว มันไม่จริงเลย ในช่วงชีวิตหนึ่งคนเราต้องเจออะไรอีกมากมาย แทนที่จะจมจ่อมอยู่กับมัน ไม่ลองเปิดประตูออกมา รับสิ่งที่ทำให้เรามีความสุขจะดีกว่า เพราะอาจจะทำให้เราได้พบเจอสิ่งใหม่ๆ หรือคนใหม่ๆ ที่จะกลายมาเป็นความทรงจำที่ดีของเราตลอดไปก็เป็นได้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

- ปฐมบทก่อนไปค่าย -

"ไปค่ายทำไม"

...นั่นสิ เขาไปค่ายกันทำไมวะ...

คำถามนี้เป็นคำถามที่ประธานค่ายปีนี้กำลังไล่ถามลูกค่ายแต่ละคน ซึ่งประกอบไปด้วยนิสิตตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 รวมถึงพี่เก่าที่จบไปแล้ว ซึ่งมีนัดรวมตัวปฐมนิเทศก่อนการไปค่าย ส่วนค่ายที่ว่านี่คือค่ายปลายปีของคณะ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า 'ค่ายสร้าง'

...ไปค่ายทำไม...

เหมือนเป็นคำถามง่าย ๆ แต่คำตอบของคำถามมีมากมายและอาจจะดูยากเกินกว่าที่จะตอบได้ เช่นเดียวกับผมซึ่งนั่งนิ่งเงียบพยายามหาคำตอบให้ตัวเองอยู่ในตอนนี้ ถ้าหากผมจะตอบมันอย่างสวยงามหรือก็ต้องพูดว่า เพราะผมอยากจะไปทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมบ้างก็เท่านั้น แต่หากให้ตอบจากใจจริงผมอยากจะไปค่ายเพราะใครบางคน ใครที่ตั้งแต่จำความได้ก็มีมันอยู่ข้างๆ แล้ว ใครที่ทำให้ผมแอบมองมันอยู่ข้างเดียวมาตลอด ใครที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทและเป็นคนที่ผมปรารถนาอยากให้มันเป็นคนรักด้วย เป็นเหตุการณ์ไปค่ายที่โคตรห่วย แม่เงี้ย ผมกำลังโลกมากเพราะผมแอบรักเพื่อนสนิทตัวเองอยู่

นั่นจึงเป็นคำตอบว่าทำไมผมถึงอยากไปค่าย เพราะใครคนนั้นมันอยากไป นี่เป็นความรู้สึกของผมมาตลอดจนกระทั่งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้

ถ้ามันจะไม่เดินยืมมะรืนมาพร้อมกับรุ่นพี่ปีสองผู้ชายหน้าจิ้มลิ้ม นั่นแหละถึงทำให้ผมเข้าใจได้ทันทีว่าทำไม 'เชม' เพื่อนรักที่ผมแอบคิดเกินเลยถึงตั้งต้นอยากจะไปค่ายครั้งนี้ให้ได้ เพราะเขมมันเป็นแฟนกับ 'พี่แก้ว' ซึ่งทำหน้าที่เป็นเลขาฯ โครงการค่ายนี้

ไม่ว่าแปลกใจเลยที่มันจะกระตือรือร้นในการไปค่ายครั้งนี้ซะเหลือเกิน เพราะนั่นมันหมายถึงเวลาดีๆ ที่มันจะได้ใช้ร่วมกับพี่แก้ว นำเจ็บปวดที่ผมไม่เคยรู้เลยว่าเชมมีความรู้สึกแบบนี้กับผู้ชายด้วยกัน ตลอดเวลาที่เป็นเพื่อนกันมาเขมมันมีแฟนเป็นผู้หญิงมาตลอด มันเลยทำให้ผมนั่งนอนใจและไม่กล้าเผยความในใจออกมา ดังนั้นการที่เชมมันพาพี่แก้วมาเปิดตัวก่อนหน้านี้จึงเหมือนฟ้าผ่าพาดลงกลางใจผม เหมือนจะตอกย้ำว่าต่อไปให้เขมมันชอบผู้ชาย แต่ผู้ชายคนนั้นมันก็ไม่ใช่ผมอยู่ดี

แม่งเอ๊ย เจ็บสัด!!!

ผมกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอพร้อมกับกลั๊กลื่นหยาดน้ำตาใสๆ ที่กำลังเอ่อคลอรอบดวงตา ผมแม่งกำลังอ่อนแอสุดๆ เมื่อมองไปข้างหน้าเห็นเชมกับพี่แก้วหยอกล้อกันอยู่ ภาพนั้นคนทั่วไปคงจะมองแล้วไม่ได้คิดอะไร แต่ผมรู้ว่านั่นคืออาการเฝ้าแย่งกันในฐานะคนรัก

'แม่งเอ๊ย ไปรักกันไกลๆ ได้มัย ไปรักกันไกลๆ กูไม่อยากเห็น' ผมอยากจะตะโกนใส่หน้าคนทั้งคู่ให้ตะลึงงัน แต่สุดท้ายได้แต่กำหมัดแน่นจนปลายเล็บจิกเข้าเนื้อปวดแปลบ แต่เพราะใจมันด้านชา ความเจ็บเหล่านั้นทำให้ผมแทบจะไม่วู้สึกอะไรเลยด้วยซ้ำ

"ไหวมัยมึง?"

'ไหวสิ ผมต้องไหว ถึงไม่ไหวแล้วจะทำยังไงได้ จะให้เข้าไปอาละวาดจับทั้งคู่แยกกันออกอย่างนั้นหรือ ทำแบบนี้ผมคงเป็นแค่ตัวอิจฉาเวลาที่เขาสมหวังกันสินะ

"กูไหว"

"มึงแฉใจเธออะแฉ"

ผมชื่อ 'แฉ' ครับ มาจากชื่อเต็มๆ ว่า 'แฉกพบ' ย่าเคยเล่าถึงที่มาที่ไป

ของชื่อให้ฟังว่าพ่อกับแม่ตกหลุมรักกันตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกัน หลังจากนั้น ทั้งคู่ก็ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันจนมีผมเป็นพี่ของคล่องใจ เลยตั้งชื่อผมไว้เป็นอนุสรณ์ความรักของท่านทั้งสองว่า 'แรกพบ'

"แน่ใจนะ?"

"อืม"

ผมพยักหน้าซ้ำๆ แทนการตอบรับคำถามของ 'เบิร์ต' เพื่อนสนิทอีกคนที่ลวงรู้ความรู้สึกที่ผมมีต่อเพื่อนรักที่หักใจผมจนอกแตกะ เขม ผม และเบิร์ต เราสนิทกันมาตั้งแต่เด็กเพราะบ้านอยู่ละแวกเดียวกัน เรียนมัธยมที่เดียวกัน มีหน้าซำพอเข้ามาวิทยาลัยยังเลือกสอบติดคณะและมหาวิทยาลัยเดียวกันอีก เรียกได้ว่าตลอดช่วงชีวิตวัยรุ่นผมมีเขมกับเบิร์ตเคียงข้างมาตลอด

พวกเราสนิทสนมกันมากจนเบิร์ตมันจับความรู้สึกที่ผมมีต่อเขมได้ ผิดกับคนที่ผมแอบชอบที่มันไม่รู้อิโน้อีเหนอะไรด้วยซ้ำ ผมถึงต้องซ่อนความรู้สึกนี้ไว้ในใจมาตลอด ผมมีแค่เบิร์ตที่เป็นคนคอยให้กำลังใจและปลุกปลอบผมเรื่อยมา แล้วเป็นยังไงล่ะ สุดท้ายรักข้างเดียวของผมก็เป็นอันต้องพังทลายลงเมื่อเขมมันพาพี่เก่ามาแนะนำตัวกับพวกผมว่าทั้งคู่กำลังคบหากัน

...สุดท้ายผมก็เป็นได้มากที่สุดแค่ 'เพื่อน' มัน...

"ไปค่ายทำไมจะน้องเบิร์ต"

คำถามนี้วนมาใกล้ตัวผมมากขึ้น เบิร์ตซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ กันถึงกับสะดุ้งโหยง จนคนถามซึ่งคือประธานค่ายแอบทำตาเล็กลำเอียงใส่ ไม่แปลกใจเพราะ 'พี่ปิงปอง' ประธานค่ายคือผู้ชายหัวใจสาว รูปลักษณะภายนอกคือผู้ชายร่างเล็กตัวขาวผ่องดูตั้งดีทั้งทางไมใครจะแมนสักเท่าไร ยิ่งกิริยากำลังทำตาเซ่อใส่เบิร์ต โดยที่ไ้หุ่นนักกีฬาอย่างเพื่อนผมได้แต่ยิ้มเฉยอวดฟันขาว

เบิร์ตมันเป็นผู้ชายตัวสูงล่ำเพราะเล่นกีฬากลางแจ้งมาตั้งแต่เด็ก ทั้งใบหน้ายังคมคายดูเป็นสปอร์ตแมน ผิวสีเข้ม กล้ามเนื้อแขนที่โผล่พ้นแขนเสื้อชุดนิสิตออกมาดูล่อตาล่อใจทั้งคนถามและรุ่นพี่ผู้หญิง บุคลิกมันคือ

ชายแต่อย่างไม่ต้องสงสัย ต่างจากเขมที่เป็นผู้ชายเจ้าสำอาง จะเล่นกีฬา กลางแจ้งที่ก็กลัวผิวเสีย มันเลยหันไปเอาดีด้านดนตรีมากกว่า ยิ่งส่งเสริม ให้เขมมันดูโอป้าเกาหลีจนสาว ๆ คลั่งไคล้ ผมจึงภูมิใจนิดๆ ที่เพื่อนทั้งสอง เป็นที่กล่าวขวัญถึงเสมอจากรุ่นที่ตั้งแต่เข้ามาเรียนใหม่ๆ แล้ว

"ว่าไงจะน้องเบิร์ต"

"ผมเหรอครับ?"

เบิร์ตชี้นิ้วใส่ตัวเอง ทำหน้ายิ้มๆ "ผมยังไม่เคยสร้างอะไรสักอย่างมั่งครับ เลยอยากจะลองไปค่ายดู"

"ตอบดี...สนใจอยากสร้างครอบครัวกับพี่มั๊ยจ๊ะ"

พี่ปิงปองพูดเองก็เขินเอง เลยเรียกเสียงให้แซวจากเพื่อนๆ และลูกค่าย รอบทิศ ส่วนคนที่ถูกจีบซึ่งๆ หน้าดันหัวเราะขำๆ ผสมโรงไปด้วย

"พี่พูดจริงปะเนี่ย ถ้าผมจริงจังขึ้นมาแล้วพี่จะหนาวนะ" เบิร์ตสวนกลับ ตามสไตล์คนชอบแหง

"อู๊ย พี่อยากหนาว"

รุ่นพี่ผู้หญิงพูดขึ้นท่าทางเอาจริงจนพี่ปิงปองค้อนตาคว่า

"ไปน้องเบิร์ต ไปลงเสาเรือนสร้างบ้านเรากัน"

พี่ปิงปองทำท่าจะเดินมาคว้ามือเบิร์ตมันเดี๋ยวนั้น เสียแต่เพื่อนแกล้วคว้ามือ เอาไว้ชะก่อน เสียงหัวเราะขบขันจึงดังลั่นห้องเพราะทุกคนต่างส่งเสียงเชียร์กัน อย่างขำๆ เน้นนานกว่าที่ทุกคนจะสงบลง เหลือแต่ใบหน้าเป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วย ความสนุกสนาน

"แล้วน้องแรกล่ะจ๊ะ"

"....."

"แรก"

ผมมาสะดุ้งตอนที่เบิร์ตสะกิดแขนเบาๆ เลยได้สติก่อนจะมองไปรอบๆ เมื่อเห็นทุกคนต่างหันมามองผมอย่างสนใจ

"ว่าไงจ๊ะ"

ว่าไงอะไรวะ ผมสบตากับเบิร์ต มันเลยบ่นุ่ยปากไปทางพี่ปิงปองเสมือน

ให้ผมตอบคำถาม

"ผม..."

...ไปค่ายทำไมนะเหรอ...

ไปทำไม ไปเพราะเขม แต่อยากอยู่ใกล้ๆ มันช่วงปิดเทอม เอะ ดูเป็นเรื่องที่สิ้นคิดน่าดู ผมแม่งไม่มีจุดหมายใดๆ นอกจากตามผู้ชายไปค่ายนั้นเหรอ แม่งเอ๊ยโคตรน่าสมเพช

"ขอโทษครับ"

ผมยิ้มเจื่อนแล้วผุดลุกขึ้นก่อนจะก้มหน้าเป็นเชิงขอโทษเจ้าของคำถาม แล้วเสียมารยาทเดินหนีออกมา ผมไม่รู้ว่าเดินมาไกลแค่ไหนเพราะไม่ได้มอง หรือจดจำ จนกระทั่งได้ยินเสียงเรียกที่ตามมาติดๆ ของเบิร์ตมัน ผมเลยต้องจำใจหยุดชะงักปลายเท้า

"มึงจะไปไหน"

"กูไม่รู้"

ผมได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธเพราะยังไม่รู้เหมือนกันว่าจุดมุ่งหมายของผมคืออะไร รู้แค่อยากเดินเลี้ยวออกมาเพราะไม่มีคำตอบให้ที่ป้องกัน เบิร์ตมันถอนหายใจก่อนจะรวบผมไปกอดแล้วลูบหลังเบาๆ

"มึงเป็นอะไรวะแรก"

"กูไม่อยากไปค่ายแล้ว"

ผมรู้สึกแบบนั้นจริงๆ ผมยังใจไม่แข็งพอที่จะเห็นเขมกับพี่เค้าแสดงความรักกันทุกวัน...ผมไม่อยากเห็น...

"ทำไมวะ...เพราะไอ้เขมมันเหรอ"

"....."

"แรก"

"ตอนนี้กูไม่อยากไปแล้ว"

"แรก"

"....."

ผมหลบตามองพื้น

"จะหนีทำไม ในเมื่อมันคือความจริงที่มึงต้องเจอ หนีให้ตายมึงก็ต้องเจอมันอยู่ดี"

"กู" เสียงผมสั้น "กูยังไม่พร้อมจะเจอมัน"

"อย่าหนีเลยมึง ไปค่ายกัน ไปเผชิญหน้ากับมัน"

ผมส่ายหน้า

"ไปเผชิญความจริงเถอะแรก มึงจะได้ตัดใจจากมันได้สักที ไปให้เห็นกับตา กูรู้ว่ามึงจะเจ็บมาก แต่ถึงยังไงแผลสดก็ต้องใส่ยา มึงจะปล่อยให้มันปวดและเป็นหนองต่อไปหรือ ไปเจอยาแรงเถอะเชื่อกู มึงจะได้หายดีสักที"

เบิร์ตทำหน้าที่จริงจัง

"มึงก็รู้ว่ากูไปค่ายเพราะมัน กูไม่เคยอยากไปที่ทุรกันดารแบบนั้น กูไม่อยากจะเสียสละเวลาไปทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นด้วยซ้ำ"

ผมโผล่ออกมาราวกับเป็นการระเบิดทุกความรู้สึก พุดจบก็ถึงกับหอบหายใจไม่ทัน แต่พอพุดออกไปแล้วแม่งกลับไม่รู้สึกลึ่ดอย่างที่เคยคิด

"เจ็บมั๊ย" เบิร์ตมองผมอย่างเห็นใจ

"อะไร"

"พุดให้ร้ายตัวเองแบบนั้น มึงเจ็บบ้างมั๊ย"

ผมนิ่งอึ้ง เบือนหน้าหนีไปทางอื่น ไม่กล้าสบตากับอีกฝ่ายด้วยกลัวว่าเบิร์ตจะล่วงรู้ว่าสิ่งที่พุดออกมามันจริงเพียงครั้งเดียวนั้น นอกจากเขมแล้ว ผมอยากลองไปค่ายดูสักครั้ง อยากลองไปทำประโยชน์เพื่อคนอื่นบ้าง เขมเป็นเหตุผลหลักๆ ก็จริง แต่ผมอยากจะลองไปทำค่ายสร้างนั้นดูสักครั้ง โดยมีเขมอยู่เคียงข้างกัน

แต่วันนี้ วันที่เขมมันมีคนอื่นยื่นเคียงข้างแล้ว

"ช่างเถอะ ถึงยังไงกูก็ไม่อยากไปแล้ว ปิดเทอมทั้งที่นอนอยู่บ้าน มีความสุขจะตาย ไม่รู้จะไปค่ายทำไมให้ลำบาก ถ้ามึงอยากไปก็ไปเถอะ ต่อให้พุดยังงี้กูก็ไม่พาตัวเองไปลำบากในที่ทุรกันดารแบบนั้นหรอก"

ไม่อยากไปงั้นหรือ แล้วมึงจะพุดไปร้องให้ไปทำไมวะ แม่งเอ๊ย

ผมไม่รู้หรอกว่าเบิร์ตทำสีหน้ายังไงตอนที่ผมเดินหนีออกมา รู้แค่

สุดท้ายผมต้องแอบมาร้องไห้เสียบๆ ทำไมจะไม่อยากไปล่ะ แต่ถ้าต้อง
ทนเห็นภาพของเขมกับพี่เก้าในค่าย ผมคงทรมานใจสุดๆ

โครม!

ผมตกใจสะดุ้งโหยงตอนที่เดินมา นั่งหลบมุมข้างตึกแล้วเสียงโครมคราม
นั้นดังขึ้นในระยะประชิด มือก็เผลอปล่อยผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยที่ผมรักที่สุด
เพราะเป็นของเขมที่เคยให้ไว้ แต่เจ้าของมันคงลืมเลือนไปแล้วตามกาลเวลา

"เฮ้ย!"

ผ้าเช็ดหน้าลอยหรือออกจากมือด้วยแรงลม และเพราะมันบางเบาถึงได้
ลอยละลือไปไกล ล้าปากให้ผมต้องวิ่งไล่ตาม แต่เหมือนถูกฟ้ากลั่นแกล้ง
เพราะมันยิ่งลอยสูงขึ้นไปอีก

แม่งเฮ้ย คนยิ่งกำลังเฮิร์ตๆ ผมเบะปากแต่ซาก็วิ่งตามผ้าเช็ดหน้า
เจ้ากรรมไม่หยุด กำลังลมเริ่มแผ่วเบาลง สุดท้ายมันก็ค่อยๆ ร่วงลงพื้น
ผมเผลอยิ้มดีใจก่อนจะยื่นมือไป...

...เหยียบ...

เหยียบ

ผมตาค้าง อีกไม่ถึงสิบจะก้มคว่ำมันมาได้ แต่ทำใครคนหนึ่งกลับ
เหยียบมันจนแนบกับพื้น ผ้าผืนสีขาวถูกสังหารองเท้าซึ่งเบือนโคลนเหยียบ
อย่างไม่ปราณีปราศรัย

"นี่"

ผมเงยหน้ามองเจ้าของเท้าทันที แต่ก็ต้องหนีตาจากแสงจ้าเพราะอีกฝ่าย
ยื่นย้อนแสง ทำให้ผมเห็นหน้ามันไม่ชัดเอาซะเลย

"จะขอบคุณหรือ?"

อีกฝ่ายเปิดปาก เสียงทุ้มเนิบนาบฟังดูรำคาญหน่อยๆ

ขอบคุณที่มึงเหยียบผ้าเช็ดหน้ากูเนี่ยนะ ไอ้เหยียบ กูจะคว่ำตอนมันใกล้
ตึกได้อยู่แล้วเชียว แต่ไอ้หมอนี่ดันเหยียบมันติดพื้น ช่วยให้กูไม่ต้องไล่ตะครุบ
ให้ยากเลยนะ อูยยย

"เหยียบ" ผมสบถอย่างมีอารมณ์

"หมายถึงหน้ามึงอะหรือ"

อ้าวลัด ผมผิดลูกขึ้นหมายจะเงยหน้ามองมันอีกครั้ง แต่ไอ้แสงบ้าที่ส่องมาทางนี้พอดีทำให้ผมต้องเบี่ยงหน้าหนีอีกครั้ง เฮ้ยเฮ้ย ถึงจะเห็นหน้าไม่ชัดแต่สีผิวมันก็มองออกว่าคล้ำไม่น้อย

"หน้ากูขาวกว่าหน้ามึงแล้วกัน"

ผมสวนกลับไป จากที่เศร้าๆ นี่ถึงกับเปลี่ยนอารมณ์ไปเลย ไม่รู้ถึงความกวนตีนของอีกฝ่ายทำให้ผมอยากบวกล้อผู้ชายตรงหน้านี้สักที ไอ้เปรตเฮ้ย มึงแดกเสิร์ฟไฟฟ้าเป็นอาหารหรือ ถึงจะเดาสีหน้ามันไม่ได้แต่ผมก็เห็นรูปลักษณ์ภายนอกของมัน และคาดเดาได้ว่ามันสูงและหน้าเป็นสันตื้นมาก

"แต่สันตื้นกูขาวกว่าหน้ามึง"

อะไรนะ

ผมอ้าปากค้าง รู้สึกตัวสั่นเพราะความโกรธ แต่ยังไม่ทันได้สวนกลับเพื่อนกลุ่มมันสองสามคนก็เดินมาทางนี้แล้วเอ่ยเรียกชื่อมัน

"เฮ้ยกัน"

"มึงทำอะไรอยู่ตรงนั้นวะกัน"

อ้อ ชื่อกันนั่นหรือ...ไอ้เฮ้ยกัน

"มึงไอ้..."

มันไม่รอเพื่อนเรียกซ้ำสองแต่กลับขยับตัวเร็วๆ ไปตามเสียงเรียกนั่นทันที ไม่พอยังขยี้ผ้าเช็ดหน้าผมอีกรอบจนเปื้อนโคลนเกือบทั้งผืน ผมยืนอึ้งอยู่พักหนึ่งจนมันเดินลับตาไปพร้อมกลุ่มเพื่อน ผมพยายามสุดลมหายใจเข้าออกเพื่อระงับความโกรธ เพราะไอ้ตัวต้นเหตุมันหายหัวไปนานแล้ว ก่อนจะใช้นิ้วคืบเอาผ้าเช็ดหน้าผืนโปรดที่เขมเคยให้ขึ้นมาพิจารณา ผ้าผืนนี้ถ้าเอาไปซักก็คงสะอาดเหมือนใหม่ได้ แต่ถึงยังไงมันก็ลบเลือนไม่ได้ว่าครั้งหนึ่งไอ้เหี้ยนั่นได้ฝากรอยเท้าเอาไว้ และผมคงทำใจไม่ได้ที่จะเอามันมาซับหน้าอีก

'แต่สันตื้นกูขาวกว่าหน้ามึง'

ไอ้เฮ้ยกัน

ผมกำผ้าเช็ดหน้าแน่นเมื่อได้ยินคำพูดทวนคืนจากปากของมัน ถึงยังไงก็ต้องตัดใจ ถ้าอย่างนั้นผมก็ควรตัดใจทิ้งของที่เขมมันเคยให้ไว้ดูต่างหน้า นี่ด้วย เออ กูทิ้งก็ได้ ผมกำหมัดแน่น นึกสาปแช่งไอ้เหี้ยนั่นจนผลอสิมไปว่าตัวเองกำลังเศร้าเพราะอกเดาะมาใหม่ ๆ

"ยิ้มหน่อยสิ"

เบิร์ตมันแหงนงาย เมื่อสุดท้ายต่อให้ปฏิเสธหนักขนาดไหน ผมก็มานั่งทำหน้าบึ้งอยู่บนรถบัสสองชั้นที่เตรียมออกเดินทาง ค่าสร้างครั้งนี้จัดขึ้นที่จังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือ โดยเป็นเวลานานกว่าสามสัปดาห์ที่พวกเราชาวค่ายจะต้องไปกินไปนอน ไปบำเพ็ญประโยชน์ด้วยการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้ชาวบ้านที่นั่น ผมพยายามนั่งเฉยจนถึงวันเดินทาง แล้วก็ถูกเบิร์ตลากออกจากบ้านด้วยการสนับสนุนจาก 'คุณเรียม' ยาผู้ทันสมัยเจ้าของสวนกล้วยไม้แถวฝั่งนี้ ผู้ปกครองเพียงคนเดียวของผม ย่าผมเห็นสมควรว่าผมควรใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากกว่าการอยู่บ้านเฉยๆ ช่วงปิดเทอม เลยมัดมือชกยึดเยียดผมมากับไอ้เบิร์ต

เสียงโหวกเหวกดังขึ้นเป็นระยะ พร้อมเครื่องดนตรีจำพวกกลองและกีตาร์ที่กำลังถูกขนขึ้นรถเพื่อใช้สร้างความบันเทิงตลอดการเดินทาง สีหน้าลูกค่ายแต่ละคนเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ มันคงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าผมไม่แบกเอาเรื่องหนักอกหนักใจไปด้วย

"เอาล่ะ เช็กชื่อทุกคนแล้ว ถ้าอย่างนั้นล่อจะหมุนแล้ว พร้อมเดินทางนะจ๊ะทุกคน"

เสียงประกาศผ่านโทรโข่งในมือที่ปึงปองดังขึ้น เมื่อทุกคนประจำที่กันเรียบร้อยแล้ว

"ระหว่างนี้มีแจกของว่างรองท้องกันด้วยนะ"

"เอ๋" เสียงตบมือดีใจของชาวค่าย

"ในส่วนของชนะนี่ตัวน้อย ถ้ากินไม่อิ่มให้ถอดทนเพราะจะแฉะปี่มิให้ตลอดทาง แต่สำหรับผู้ชายหน้าตาดีให้เดินพาเหรดมาขอเบิ้ลกับพี่ได้ตลอดเวลา จะแจกแซนวิชพร้อมหนึ่งจ๊อบสำหรับคนกันเอง"

"โห่ๆๆ"

"สิบมาตรฐาน"

"ไม่ลำเอียงเลย"

ลูกค่ายตะโกนให้โหวกเหวกชวนขบขัน

"ราคาถุงเสียงชนะนี่คะ กรุณาเจียบหน่อย และขอเสียงผู้ชายทั้งหลาย ที่อยากได้พี่ไปนอนด้วยคืนนี้ ฮิ้ววว"

เจียบกริบจนกลุ่มรุ่นพี่ข้าก๊าก ประธานค่ายหน้ามูยแล้วมองตรงมาที่เบิร์ต ก่อนจะแจกมินิฮาร์ตให้ เบิร์ตมันเลยยิ้มขำ แต่รุ่นพี่ผู้หญิงแถวนั้นดันทำมือยื่นออกมาคว้ามินิฮาร์ตที่ปิงปองเอาไว้แล้วทำท่าโยนลงพื้นก่อนจะกระที่บซ์่า เรียกเสียงขบขันจากทั้งคืน

"ชนะนี่คือมหันตภัยร้ายของผู้ชายทั้งโลก"

"ฮ่าๆ"

"เรียนเชิญให้ผู้ชายทั้งหลายหันเหหัวใจมาทางนี้คะ" พี่ปิงปองโบกไม้โบกมือเหมือนนางงาม ก่อนจะถูกกลุ่มรุ่นพี่ปีสามซึ่งเป็นชั้นปีเฮดหลักที่รับผิดชอบการทำค่ายครั้งนี้ล้อคอลากไปข้างหลัง

"แอรีย อีพวกบ้า"

ทุกคนหัวเราะขบขันกับท่าทางตลกโปกฮาของพี่ปิงปอง

"ขอให้ทุกคนมีความสุขตลอดการเดินทาง Let's go อยากจะเฝไปชบออกผู้ชาย"

เมื่อพี่ปิงปองพูดจบ เสียงทุกคนบนรถก็ให้ร้องกันอย่างสนุกสนาน ผมได้แต่ถอนหายใจเหม่อมองไปนอกหน้าต่างตอนที่รถบัสค่อยๆ ขับเคลื่อนไปเบื้องหน้า เขมก่าล้งถือถูงของว่างมาทางนี้ แต่ผมเห็นก่อนจึงแกล้งหัดบตา เพราะยังไม่พร้อมที่จะพูดคุยด้วย

"อ้าว แรกหลับหรือ?"

"อีม" คนตอบคือเบิร์ตซึ่งนั่งติดกับผม

"มันไม่สบายรีเปลว่ะ"

"ไม่รู้ว่ะ มาถึงก็เห็นมันนอนหลับตานิ่งแล้ว"

ผมเงี่ยหูฟังบทสนทนาของเพื่อนทั้งคู่ เกือบสะดุ้งเมื่อฝ่ามือหนาของ
เขมทาบที่หน้าผากผมอย่างแผ่วเบา

"ตัวก็ไม่ร้อนนี่หว่า สงสัยตื่นเข้าไปเลยง่วง"

เขมมันหัวเราะขำ แล้วแม่งเลื่อนมือจากหน้าผากมาลูบศีรษะผมเบาๆ
ผมถึงกับใจสั้น ก็เพราะอย่างนี้ไง เพราะมันดีกับผมแบบนี้ไง ผมถึงรักมัน
และตัดใจจากมันได้ยากลำบากขนาดนี้

"ฝากมึงดูมันด้วยนะ ถ้าไม่ดีขึ้นบอกกู กูเตรียมยามาเผื่อมันด้วย แรกมัน
ยังกระหม่อมบาง โดนอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่สบายแล้ว"

หยุดได้มัย อย่าใส่ใจกู มึงยังทำ กูยิ่งเจ็บ

"เออ เดี่ยวกูดูให้"

"อีม ฝากด้วย"

มันเดินกลับไปแล้ว ผมจึงค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมองแผ่นหลังที่ค่อยๆ
ห่างออกไป

"อ้าว มึงตื่นแล้วหรือ" เบิร์ตทัก "เมื่อกี้ไอ้เขมมันเอาของว่างมาให้"

"อีม"

"แล้วมึงเป็นไงวะ เห็นนอนเจีบบเลย"

"กูแคงง่วง"

"เออ ถ้าไม่สบายรีบบอกกูนะ เมื่อกี้ไอ้เขมมันดูมึงรอบนึ่งแล้ว มันดู
เป็นห่วงมึงน่าดู" ผมหน้าซัดจนเบิร์ตชะงักไป มันลูบหัวผมเบาๆ เหมือนใจ
กำลังใจ

"กูขอโทษวะแรก ปากกูมันไม่ดี"

"กูไม่เป็นไร"

เบิร์ตพยักหน้าก่อนหันไปรับเบาะนอนราบแล้วเสียบหูฟังตัดขาดจาก
โลกภายนอก ส่วนผมได้แต่มองไปยังเขมกับพี่เก้าที่นอนซบกันอย่างเปิดเผย

เซี่ยเจีย นอนกันดึ๋งๆ ไม่เป็นรีใจวะ พิกการเหรอถึงได้ทำตัวเหมือน
ไม่มีกระดุกกระเดี้ยวชบกันขนาดนั้น

ภาพนั้นแม้จะทำเอาผมจุกในอกจนน้ำตาแทบวันออกมา แต่ยังหยุด
ตัวเองทันด้วยการมองออกไปนอกหน้าต่าง บรยากาศข้างนอกเต็มไปด้วย
ตึกรามบ้านช่อง บ่งบอกถึงความเป็นเมืองหลวงที่ถึงแม้จะเข้าแค่วันหนึ่ง
ก็ยังเต็มไปด้วยผู้คนและรถรามากมาย ไม่นานหลังจากนั้นภาพบรรยากาศ
สองข้างทางได้เปลี่ยนจากตึกสูงเป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ บ้านเรือนที่เห็นเริ่ม
บางตาลงเรื่อยๆ ทั้งภาพความวุ่นวายและความสะอาดสบายของเมืองใหญ่
ไว้เบื้องหลัง และมุ่งหน้าสู่เส้นทางต่างจังหวัดที่ห่างไกลความเจริญ

- ไปค่ายตอนที่หนึ่ง : โจรปล้น -

การเดินทางกินเวลาไปเกือบแปดชั่วโมงซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมาก สำหรับผม ตลอดการเดินทางพวกเราได้รับอนุญาตให้แวะปั๊มน้ำมันแค่สามครั้งเพื่อให้ชาวค่ายได้ลงไปยืดเส้นยืดสายและพักผ่อนตามอัธยาศัย ก่อนที่จะพร้อมใจกันขึ้นรถมาหัดอีกครั้งเมื่อล้อเริ่มหมุน ตลอดเส้นทางสายตาผมยังคงจดจ่อไปที่บรรยากาศนอกตัวรถ เพราะทุกครั้งทีขึ้นขึ้นมาสภาพแวดล้อมโดยรอบก็เปลี่ยนไปตามลักษณะภูมิประเทศ

"ทุกคนตื่นได้แล้ว ตื่นคะตื่น"

เสียงประกาศจากโทรโข่งของพี่ปิงปองปลุกให้ทั้งคันที่หลับไหลอยู่เริ่มรู้สึกตัวกันเป็นทิวแถว

"อีกไม่ถึงห้ากิโลเมตรจากตรงนี้ไปจะถึงปากทางเข้าหมู่บ้านกันแล้ว เส้นทางตรงนั้นไม่สามารถนำรถขับเข้าไปได้ เราจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนรถและขนถ่ายสัมภาระกันที่จุดเปลี่ยน"

พี่ปิงปองอธิบายไปเรื่อยๆ เรียกเสียงโอดครวญจากลูกค่ายที่อดสูสำหรันี้ก็ดีใจว่าถึงแล้ว แต่กลับต้องเปลี่ยนรถโดยสารเพื่อเข้าไปในตัวหมู่บ้านอีกที่ดูก็รู้ว่าเป็นเส้นทางที่ทุรกันดารน่าดู

"เอาล่ะๆ ทุกคนเตรียมเก็บของได้แล้วจ้า 'ไม่ถึงสิบนาที่'เราจะต้องถึงทางเข้าหมู่บ้านกันแล้ว ตื่นคะตื่น กระฉับกระเฉงหน่อยคะชะเนี ส่วนผู้ชายทั้งหลายของพี่ค้อยๆ ลืมตาขยับตัวนะคะ พี่เป็นห่วง"

"เกลียด!"

รุ่นพี่ผู้หญิงทำหน้าที่ระอาไม่จริงจังนัก ตูตลกด้วยซ้ำจนพี่ปิงป้องค้อนให้
"ว้าย"

เสียงร้องอุทานตกใจดังมาจากปากประธานค่ายที่เซถอยหลังแทบล้ม
ในจังหวะที่รถเบรกกะทันหัน เสียงหวีดร้องของทุกคนบนรถบัสดังระงม
เพราะจับต้นชนปลายไม่ถูก บวกกับอารมณ์ตกใจที่รถเบรกโดยไม่มีพี่มีขลุ่ย
อะไร

"อะไรวะ!?"

"เกิดอะไรขึ้น!?"

เสียงในรถดังแข็งแะ

"ขอโทษครับ!"

เสียงคนขับตะโกนขึ้นมาจากชั้นล่าง "พอดีมีখনไม้ใหญ่ขวางทางอยู่
ผมไม่ทันเห็นเลยเบรกกะทันหันไปหน่อยครับ มีใครได้รับบาดเจ็บมั๊ยครับ"

"ไม่จ๊ะไม่"

พี่ปิงป้องกวาดตามองทุกคนบนรถก่อนจะละล้าละลักตอบ

"เกิดอะไรขึ้นวะ"

ไอ้เบิร์ตมันถอดหูฟังแล้วมองไปรอบๆ ซึ่งเป็นถนนสองเลนเส้นเล็กๆ
ที่พอแค่ให้รถสวนกันได้โดยไม่ลำบาก ข้างทางเป็นต้นไม้หนาที่บิดูน่ากลัว
บวกกับตอนนี้เป็นเวลาเย็นโพล้เพล้แล้วจึงไม่มีรถสวนกันไปมาให้เห็นเลย
มันจึงดูวังเวงอย่างประหลาด

"อ้อหือ บรรยากาศแบบนี้คงไม่มีโจรโผล่ออกมาจากข้างทางหรอกนะ"
เบิร์ตพูดซ้ำๆ แต่ผมฟังแล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าไรเลยต้องเอ่ยปرامมัน
สักหน่อย

"พูดอะไรอย่างนั้นละมึงก็"

"ซ้ำๆ น่าแระก"

ผมส่ายหน้าไม่เห็นด้วยนัก

"ไอ้ห่า เข้าป่าอย่าถามหาเสือ นั่งเรือเขาบอกอย่าพูดถึงจระเข้"

"นี่มันสม้ยไหนแล้วไอ้แรก เสือสง่าที่ไหนมี ถ้ามีจริงก็อยู่ในสวนสัตว์
หมดแล้วโว้ย"

...บั้ง!...

"กรี๊ด!"

เสียงกระสุนแหวกอากาศในตอนที่ยังรถจอดสนิทพาให้ทุกคนบนรถร้องกัน
เสียงหลงก่อนจะกัมต้วงตุๆ ด้วยความหวาดกลัว

"เสี่ยอะไรวะ"

ทุกคนส่งเสียงแข็งแ้งเอ่ยถามกันไปมา ผมมองไปรอบๆ แล้วรู้สึกใจไม่ดี
หันไปสบตากับเบิร์ตซึ่งมันถึงกับหน้าซีด เพราะรู้สึกถึงเค้าวางไม้ค้อยดี
สีหน้ายิ้มๆ ของมันถึงได้เจื่อนสนิทขนาดนี้ มันน่าประหลาดใจที่รถบัสจอดสนิท
ท่ามกลางบรรยากาศวังเวงจับใจแบบนี้ ผมแอบมองไปนอกหน้าต่างรถแล้ว
ถึงกับตาเบิกโพลง ใจเต้นระส่ำแทบทะลุออกมาจากอก เมื่อเห็นชายชุดดำ
จำนวนสี่คนสวมหมวกไอ้โม่งปิดบังใบหน้าเห็นแต่ลูกตา พวกมันค้อยๆ
ก้าวออกมาจากพงหญ้าข้างทาง

ฉิบหายแล้ว

"บะ...บะ...เบิร์ต มึงคุณนั่นสิ"

"อะไรวะ!"

"....."

"เหี้ย"

เบิร์ตมันสบตน้ำเสียงดูเครียดขมึง หลังจากหันมองตามปลายนิ้วของผม
จากหน้าที่ซีดอยู่แล้วถึงกับซีดลงกว่าเดิม เสียงสบตของมันเหมือนจะทำให้
คนบนรถอะใจ จึงต่างหันไปดูนอกหน้าต่างแล้วพากันร้องลั่นจ่าละหวั่น

"โจร อีเหี้ย โจรตัวเป็นๆ"

"ไอ้ย กูยังไม่ม่มีหัว กูยังตายไม่ได้ กูตายไม่ด้ายยย"

ผมถึงกับเหวอเมื่อเห็นพี่สี่องผู้ชายหน้าจิ้มลิ้มซึ่งเฮยามาตลอดการเดินทาง
ถึงกับสติหลุด มันไม่น่าเหวอเท่ากับการต้องมารับรู้ว่าพี่ผู้ชายคนนี่ซึ่งผม
แอบให้คำนิยามในใจว่าดูเท่ดีถึงจะหน้าหวานไปหน่อยจะพูดอะไรชวนขบขัน

ในสถานการณ์ตึงเครียดเช่นนี้

"เอ่อ..."

ที่คนที่บอกว่าจะไม่ยอมตายถ้ายังไม่มีผู้พันมายืมบางๆ ให้ผมก่อนจะค่อยๆ คลานเข้ามาใกล้แล้วยื่นมือมาตรงหน้าผม

"พี่ช็อกลม"

หุ่นบางแทบจะปลิวขนาดนี้ช็อกลม ผมหันไปสบตากับไอ้เบิร์ตที่อยากจะหัวเราะเต็มแก้มแต่มันคงดูไม่เข้ากับสถานการณ์

"ผมแรกครับ" ผมยื่นมือไปสัมผัสมือพี่แก ก่อนจะชี้ไปทางคนข้างๆ "ส่วนไอ้ช็อกเบิร์ต"

"เอ่อพี่กลม..."

"เดี๋ยวน้อง ให้พี่พูดก่อน" พี่แกยกมือห้ามทำหน้าจริงจัง "ถ้าพี่เป็นอะไรไปช่วยเผาหุ่นกระดาษของพี่หมา กี่คนเดชนี่ไปให้พี่ด้วยนะ แถมพี่เกรทวรินทร์ด้วย คนหลังนี่แซ่บมาก กระดาษเงินกระดาษทองพี่ไม่วอนต์เท่าไรอย่างน้อยขอหุ่นของผู้ชายหน้าตาดีตามติดไปสักคน"

...ฮะ...

ผมยั้งเหวอซ้ำสองกับคำสั่งเสียที่เอาจริงเอาจังแต่โคตรน่าฆ่าฉิบหาย

"พี่รู้สึกเจ็บๆ ตรงท้องวะ" พี่แกทำหน้าเหยเก "กระสุนนัดเมื่อกี้มันโดนพี่เปล่าวะ เหี้ย โหยยเจ็บ เจ็บมาก"

...ฝัวะ...

"มึงล้มแล้วท้องกระแทกที่วางแขนไว้อยู่ ไม่ได้โดนยิง" พี่กลมถึงกับเซถลาเมื่อเพื่อนแสบหัวหนึ่งต๊อบท่าทางหมั่นไส้ ทำเอาผมกับเบิร์ตที่กำลังเครียดๆ ถึงกับเผลอขำออกมา

"เวลาอย่างนี้ยังจะมาตลก"

"ใครตลก กูกลัวจนรู้สึกเสียตายที่ยังไม่บอกรักพี่ไกด่ก่อนมาด้วยซ้ำ"

"โหยยช็อกลม"

เพื่อนสาวของพี่กลมซึ่งมารู้ต่อนหลังว่าชื่อ 'พีบี' สายหน้าระอาใจก่อนจะหันมาทางพวกผมแล้วทำหน้าลูแก่โทษ ผมเลยยิ้มบางๆ ให้ ไม่น่าเชื่อ

ในสถานการณ์แบบนี้การได้รู้จักพี่สองคนนี้ทำให้ผมรู้สึกดีจนบอกไม่ถูก แต่ผมก็รู้สึกดีได้ไม่นานเมื่อสังเกตเห็นว่าระหว่างนั้นมีรถกระบะคันเก่าอีกสองคันมาจอดขวางทางอยู่ใกล้ๆ กับขอนไม้ที่ถูกนำมาวางไว้ตั้งแต่ที่แรก

"ใจครับ ใจปล้น"

คนขับรถวิ่งทะเล่ทะล่ำขึ้นมานำหน้าตาตื่น ทำเอาพี่ปิงปองหน้าซีดปากสั่น ทำอะไรไม่ถูก ไม่ต่างจากทุกคนบนรถที่เริ่มกอดคอกันร้องไห้

...ปังๆ...

ชายชุดดำหนึ่งในสี่ตบเข้าที่ข้างรถอย่างแรงแล้วตะโกนเสียงดังลั่น "เปิดประตูรถ!"

ผมสะดุ้งโหยงไปเกาะไอ้เบิร์ตแน่น ไม่ต่างจากพี่กลมกับเพื่อนของแกที่กอดกันแน่นโดยที่พี่กลมยังพิมพ์ว่า 'ตายไม่ได้' ยังไม่ได้เตาะพี่ปิงสามเลย' ผมเห็นแล้วทั้งขำและนึกกลัวใจพวกนั้นจับใจ ยิ่งเห็นชายชุดดำอีกสามคนเดินมาล้อมรถบัส ขณะเดียวกันคนในรถกระบะสองคันนั้นก็ค่อยๆ ขยับออกจากรถพร้อมด้วยอาวุธสีดำเมี่ยมในมือ ทุกคนสวมหมวกคลุมหน้ากันหมด เหลือไว้แต่ลูกตาที่จ้องมองพวกเราด้วยความดูคิน

โอ๊ย นี่กูมาทำอะไรที่นี้วะ

ผมนึกคร่ำครวญในใจ พอแก้วแม่แก้วช่วยลูกข้างด้วย โอ๊ย ผมกลัวจนสิ้นไปหมด ไม่คิดมาก่อนในชีวิตว่าจะต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ ถ้ารู้แบบนี้ผมไม่ยอมให้ไอ้หาเบิร์ตมันลากมาจนถึงที่นี่หรอก ให้ตายเถอะ แต่แวบหนึ่งในวินาทีแห่งความเป็นความตาย ผมมองไปยังเขม ถึงได้รู้ว่าผมพลาดแล้ว ผมไม่ควรหันไปดูเขมกับพี่แก้ากอดกันแน่นเลย ท่าทางเขมกำลังพิมพ์ปาลอบโยนคนในอ้อมแขน ในเวลาแบบนี้เขมไม่แม้แต่จะมองมาที่ผมเลย มันเป็นความจริงที่ยากจะยอมรับว่าผมไม่เคยอยู่ในสายตาของเขม เป็นความจริงที่โคตรเจ็บปวด

...ปังๆ...

เชียยเชียย ขวัญบินหนีหมด

คราวนี้น่าจะเป็นด้ามปืนที่ทุบประตูไม่เบาแน่ พร้อมเสียงหัวนหัวที่

ตะโกนแหวกอากาศเข้ามา

"ถ้าไม่เปิดประตู ภูจะยิงยางรถแล้วนะ!"

คนขับหน้าตื่น ขณะที่พักปองทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ ก่อนจะค่อยๆ
แง้มหน้าต่างเพื่อยินดีแล้วชะงอกไปตรงหน้าต่างอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"ตะ...เดียว...เดียวสิ เราเจรจากันสักหน่อยได้มั๊ยจ๊ะ"

"ว่ามา"

เสียงทุ้มต่ำของหัวหน้าโจรพูดขึ้น ผมเดาว่าไอ้ตัวสูงโย่งที่ยืนอยู่ข้างหน้า
ซึ่งเป็นคนตะโกนนั่นน่าจะเป็นหัวหน้า เพราะมันดูมีอำนาจอย่างประหลาด
อีกทั้งแววตาที่ตัวตมอมมาทางผมเพียงแค่แวบเดียวยังทำให้รู้สึกหายใจ
แทบไม่ออก ชวนให้ขนลุกเกรียว ไม่รู้ว่ามันเกิดไม่ชอบขึ้นหน้าผมหรือเปล่าถึงได้
มองมาทางนี้บ่อยๆ ด้วยสายตาที่น่ากลัวแบบนั้น ช้าๆเสียงมันยังฟังคุ่นหู
เหมือนเคยได้ยินที่ไหน ยิ่งรูปร่างและท่าทางมันโคตรคั่นตาเหมือนว่าผม
เคยเห็นเคยรู้จักมันมาก่อน

"อย่าทำอะไรพวกเราเลยนะจ๊ะ พวกเราเป็นแค่นักศึกษาจะทำค่าย
ไม่ได้มีเจตนาจะมารุกรานถิ่นของพวกพี่ๆ เลยจ๊ะ" พี่ปองลงละล้าละลักบอก

"....."

"เราไม่มีของมีค่าอะไรหรอกจ๊ะ แต่ถ้าพวกพี่ๆ อยากรได้เงิน พวกหนู
จะให้"

"เปิดประตูรถ" เหมือนมันไม่ได้ฟังพี่ปองพูดด้วยซ้ำจึงโพล่งออกมา
แบบนั้น

"ตะ...แต่ว่า"

"พวกหนูแค่อยากตรวจรถมึงว่ามีใครที่พวกหนูตามหาซ่อนอยู่หรือไม่ ได้
จะปล้นทรัพย์ แต่ถ้าพวกมึงไม่เปิดประตูให้กูคั่น พวกหนูก็จะทุบกระจกเข้าไป
แล้วยิงพวกมึงทั้งทีละคน"

ทั้งคั่นร้องฮือๆ อย่างหวาดกลัว

"พี่โจรลัญญาได้มั๊ยจ๊ะว่าถ้าหนูเปิดประตูให้ พี่โจรจะไม่ทำร้ายพวกหนู"

"ถ้าพวกมึงไม่ตุกติก ภูก็ไม่มีความจำเป็นต้องทำร้ายพวกมึง"

...ฉิบหายแล้ว มีสักจะที่ไหนในหมู่โจรกันวะ...

ผมมองสถานการณ์ตั้งเครียดด้วยใจระทึก ตอนที่ประตูรถค่อยๆ เปิดออก เพราะที่ปีงปองจำใจให้คนขับกดเปิด ทุกคนบนรถต่างพากันหอบคลานอยู่กับพื้น เสียงฝีเท้าคนมากมายค่อยๆ ย่ำขึ้นมาอย่างเชื่องช้าพาให้ลมหายใจของพวกเราแทบจะหยุดชะงัก

ทุกอย่างก้าวที่เท้ากระทบพื้นพาให้หัวใจแหว่งโหวดด้วยความหวาดกลัว ชายชุดดำทั้งสี่ขึ้นมารถ และทิ้งให้คนในรถกระบะสองคันนั้นยืนถืออาวุธล้อมรถอยู่เบื้องล่าง

ผมได้ยินเสียงครางอื้ออาคล้ายเสียงสะอื้นให้ของพวกสาว ๆ ตอนที่โจรพวกนั้นเดินผ่าน สังเกตได้ว่าไอ้ตัวหัวหน้าที่เดินขึ้นมาคนแรกมันสูงกว่าใครเพื่อน สูงชนิดที่ว่ามันต้องเดินค้อมตัวเพราะหัวจะชนเพดานรถ น่าแปลกทั้งๆ ที่มันอยู่ในชุดดำพรางหน้าพรางตัวขนาดนั้น แต่ผมกลับรู้สึกว้าไอ้หมอนี้แม่งต้องไม่ธรรมดา เพราะรูปร่างมันโคตรดูดี หุ่นแบบนี้เป็นนายแบบได้สบายเลย มันเดินนำลูกน้องทั้งสามคนโดยคนที่ตามมันมาติดๆ แม่งก็รูปร่างสูงใหญ่ไม่ต่างกันนัก คนถัดมาเตี้ยลงมาหน่อยและดูอวบๆ ส่วนคนสุดท้ายดูจะตัวเล็กกว่าใครเพื่อนเดินปิดท้ายกลุ่ม

"อยู่เฉยๆ นะพวกมึง ไม่งั้นกูยิงไส้แตกแน่"

มันเดินมาเรื่อยๆ พร้อมกับทำที่เป็นมองสำรวจไปทั่วรถ ก่อนจะมาหยุดชะงักที่เบาะใกล้ๆ กับผมเมื่อผมแผลงเงยหน้าขึ้นสบตากับมันอย่างจัง มันมองผมแวบหนึ่งต่างจากผมที่สะดุ้งโหยงรีบก้มหน้าหนีแทบไม่ทัน แววดตาของมันคมกริบเหมือนใบมีดที่พร้อมจะบาดเนื้อเถื่อนหนึ่งให้เป็นรอย ผมสัมผัสได้ถึงความไม่เป็นมิตรจากแววตาคู่นั้นของมัน

"เอาออก"

ไอ้หัวหน้าโจรกระตุกผ้าห่มผืนบางที่คลุมหัวที่ปีงปองอยู่แรงๆ ทำเอาเจ้าตัวร้องวืดว้าย

"ที่โจรจะทำอะไรหนูจ๊ะ หนูยังไม่อยากมีสามีเป็นโจรนะจ๊ะ" ที่ปีงปองตื่นเร่าๆ สะบัดผ้าห่มทิ้งแล้วถลาไปเฝือกอดไอ้หัวหน้าโจร ท่าทางแบบนั้น

ทำเอาคนทั้งรถถึงกับเหวอ

"ปล่อย"

"พี่โจรจะทำอะไรหนูคะ อยู่นะ"

พี่ปิงปองกระโจนเข้าไปซุกใช้ชอกคอไอ้หัวหน้าโจรจนฝายนั่นดันหน้าผาก ออกพร้อมกับตีกบาลพี่ปิงปองไม่เบาเหมือนกัน

"ปล่อย"

"พี่โจรอย่าทำหนู"

ผมอ้าปากทวอมองความอาภัพของประธานค่ายที่ถลาไปคลุกวงใน ไอ้โจรคนนั้น

"มึงปล่อยได้แล้วอีปิงปอง ก่อนที่กูจะยันมึงตกรถ"

"ปิ่นอะ"

พี่ปิงปองทำเสียงกระเจ้ากระงอดแบบจริงจังแล้วเอื้อมมือไปทำปุ๊ได้ที่แขนของไอ้หัวหน้าโจรจนฝายนั่นตีหน้าผากเข้าอย่างจัง กิริยาสนิทสนมเหมือนคนรู้จักกันระหว่างพี่ปิงปองกับกลุ่มโจรทำเอาทั้งคันยิ่งงงหนัก และดูเหมือนพี่ปิงปองจะรู้ตัวว่าทั้งคันมองอยู่ พี่แกเลยยิ้มกริ่มก่อนจะผายมือไปรอบๆ แล้วตะโกนเสียงดังลั่น

"เซอร์ไพรส์"

.
.

.

สรุปก็คือ

ชายชุดดำในบทโจรทั้งสี่คือรุ่นพี่ปีสามซึ่งเป็นพี่ค่ายที่มาถึงก่อนเพื่อเตรียมค่ายให้กับคณะที่เดินทางมาวันนี้ ส่วนกลุ่มคนในรถกระบะเมื่อถอดหมวกออกมาก็คือชาวบ้านที่มารอรับ ทุกคนต่างส่งเสียงหัวเราะพร้อมกับขอโทษขอโพยกันใหญ่ ผมและทุกคนบนรถถอนหายใจเสียงดังเฮือกกับบทบาทสมมติที่ลงทุนเล่นกันซะใหญ่โต ทั้งหมดนี้รวมพี่ปิงปองกับคนขับรถซึ่งก็เอากับเขาด้วย เพราะะทั้งคู่เล่นบทบาทกลัวได้เนียนจนทั้งคันตกอกตกใจ

เรียกได้ว่าพวกเราชาวค่ายถูกแก๊งกันตั้งแต่ยังไม่ถึงที่หมายเลย ให้ตายเถอะ

พอทุกอย่างคลี่คลาย รุ่นพี่ที่สั่งถอดหมวกออกเผยให้เห็นใบหน้าที่แท้จริง ซึ่งทำเอาสาว ๆ ทุกคนอุทานตกตะลึง โดยเฉพาะอดีตหัวหน้าโจรซึ่งพี่ปิงปอง แนะนำให้รู้จักว่าพี่เขาคือ 'พี่ปิ่น' ประธานฝ่ายสวัสดิการและหาทุนซึ่งเดินทาง ล่วงหน้ามาก่อน

พี่ปิ่นมันคือผู้ชายตัวสูงลิว ผิวขาวแต่ไม่ถึงกับขาวจัด และคงจะโดน แดดบ่อย จากผิวดั้งเดิมที่ขาวมันถึงออกแดง ๆ คล้ำ ๆ ใบหน้าคมคาย ดวงตาสีดำสนิท ตรงสันกรามและเหนือริมฝีปากไว้เคราพอประมาณทำให้ดูดิบเถื่อน แต่ดันเป็นบุคลิกที่ทำเอาสาว ๆ แอบกรี๊ดกันใหญ่ อย่าย่าแต่สาว ๆ เลย ผมเห็นครั้งแรกยังถึงกับใจกระตุก ผู้ชายห่าอะไรวะโคตรหล่อเลย บุคลิกแบบนี้ โคตรตรงกันข้ามกับเขมทุกอย่าง ขณะที่เขมแม่งดูสำอางสะอาดสะอาด แต่ พี่ปิ่นดูเป็นผู้ชายเซอร์ หล่อแบบเถื่อน ๆ สบตาด้วยที่ไรมุ่งใจเด่นไม่เป็นจังหวะ ทุกที

หลังจากพวกพี่เขาขอโทษขอโพยที่แก๊งทุกคนให้ตกอกตกใจกันแล้ว ก็ ไปนั่งคุยกับพี่ปิงปองและกลุ่มเฮดปีสามในตำแหน่งอื่นๆ ด้านหน้า และสุดท้าย พวกเราก็มาถึงจุดเปลี่ยนรถ เนื่องจากรถบัสไม่สามารถเข้าไปในตัวหมู่บ้านได้ ดังนั้นสัมภาระทุกอย่างยกเว้นของมีค่าจึงต้องขนถ่ายไปยังรถหกล้อที่จอด รอรับอยู่ ส่วนชาวค่ายต่างอาศัยรถกระบะของชาวบ้านซึ่งมาจอดรอรับอยู่ ห้าคัน รวมกับอีกสองคันก่อนหน้านี้ที่นำเรามาถึงจุดเปลี่ยนรถ

ผมกับเบิร์ตสบตากันอย่างโล่งใจ ต่างจากพี่กลมรุ่นพี่สุดเป็นที่มอหนึ่ง ในสี่แก๊งใจด้วยสีหน้าแค้นเคือง

"ไอ้เหี้ยพี่ไค้แม่งก็เอากับเขาด้วย" พี่กลมพึมพำ "อย่าเฉลอเซียวนะมึง กูจับทำผัวแน่"

...ฮะ...

ผมเหลือลือเราออกมาจนพี่กลมหันมาทำหน้าเบ้ใส่ ถึงจะดูขึงขังยังไง ผมก็มองว่าพี่แกน่ารักอยู่ดี ให้ตายเถอะ ผู้ชายห่าอะไรวะบุคลิกโคตรน่ารัก

"อย่ามองหน้าพี่แบบนี้"

"ครับ?"

ผมทำหน้างตองตอนที่พี่กมลทำหน้าที่นำกลุ่มกรีမ်ใส่ผม แต่มันเหมือนถูกหยอกซะมากกว่า "เดี๋ยวจับทำเมียซะดีมั๊ยะ"

"โหพี่ ผมชนลูกเลย...โอ๊ย"

พี่กมลแหม่งหยิกแก้มผมอย่างมันเขี้ยว ก่อนจะเดินตัวปลิวไปกับกลุ่มพี่ปีสองสี่ห้าคน แต่ไม่วายกวั๊กมือเรียกผมให้ตามไปขึ้นรถกระบะที่จอดรอ

"มึง" เบิร์ดแซว "มาค่ายวันแรกไปต้องตารุ่นพี่จนเขาจะจับทำเมียเลยเหรอะ"

"ไอ้ห่า พี่เขาแค่แซวเล่น"

ผมพูดซ้ำๆ นึกถึงคนที่จะจับผมทำเมียแล้วสภาพไม่น่าเป็นฝ่ายรุกใครเขาได้

"มึงระวังตัวให้ดีไอ้แรก กลับจากค่ายครั้งนี้ระวังจะมีคนตามใจ"

"มึงก็พูดไปเรื่อย"

"อ้าว มึงไม่เคยได้ยินสโลแกนค่ายปลายปีคณะเราเหรอะ"

"....." ผมทำหน้าง

"เขาว่อกันว่า 'ระวังหัวใจตัวเองไว้ให้ดี เพราะจะตกหลุมรักรุ่นพี่ที่มาค่าย' "

"ไม่มีทาง"

ผมตอบเสียงหนักแน่น

...เรื่องแบบนั้นมันไม่มีทางเกิดขึ้นกับผมแน่นอน

ผมส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อ อย่างผมนะเหรอะจะรักใครได้ง่ายๆ ในเมื่อรักแรกยังฝังแน่นอยู่ในใจแบบนี้ ผมถอนหายใจ ในอกรู้สึกเจ็บแปลบๆ เพราะตั้งแต่เหตุการณ์ระทึกบนรถบัสนี้เมื่อถึงตอนนี้ผมยังไม่ผละออกจากคนรักมาหาเพื่อนอย่างผมเลยด้วยซ้ำ ผมกลืนน้ำลายแล้วถามตัวเองในใจว่ามันถึงเวลาหรือยังที่จะต้องตัดสินใจเสียที

ถึงเวลาหรือยัง?

*****

บรรยากาศโพล้เพล้ตอนนี้มีฝนตกลงมาพรำๆ เล็กน้อยจนต้องเอาเสื้อกันหนาวคลุมศีรษะเอาไว้ พื้นดินที่กำลังย่างเดินอยู่ก็ลื่นจนผมแทบเซถลา ดีว่ามีมือหนึ่งคว้าจับเอวผมเอาไว้ทัน เกือบไปแล้ว ผมหลุดดูทวนอย่างตกใจ ก่อนจะรีบก้มศีรษะขอบคุณคนที่ช่วยเหลือ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองเห็นดวงตาคมกริบจ้องมองอยู่ก็ถึงกับสะดุ้งโหยง

"มองอะไร หน้ากูเหมือนหน้าผัวมึงรีง!"

...ว่าไงนะ...

ยังไม่ทันที่ผมจะหาเสียงตัวเองเจอ มือหน้าก็สะบัดจากเอวผมอย่างรวดเร็ว แล้วเจ้าของคำพูดน่ารังเกียจนั้นก็หันหลังเดินไปไกลลับ

ไอ้เหี้ย อุตสำหรับเปลือยใจเต้นแรงไปกับความหล่อของมัน

ไอ้พี่ป็น ไอ้คนเถื่อน ไอ้ผู้ชายหน้าเทพบุตรแต่ปากดุจขุนรอก ผมกำหมัดแน่น นึกหาเหตุผลที่อาจไปทำให้รุ่นพี่หน้าเถื่อนอย่างมันพูดจาเหี้ยๆ แบบนี้ได้ แต่นึกให้ตายก็นึกไม่ออก ในเมื่อเราเพิ่งเคยเห็นหน้าค่าตากันก่อนหน้านี้เอง ซึ่งระยะสั้นๆ แค่นั้นผมไม่น่าไปลำแดงความชั่วตะตาใครจนต้องด่าเสียหมากันขนาดนี้

'หน้ากูเหมือนหน้าผัวมึงรีง'

นี่คือคำพูดทักทายของคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนหรือวะ ตากูซะเสียหมาเลยแม่ง ผมนึกเรียบเรียงคำพูดในหัวแล้วนึกเคืองไอ้รุ่นพี่อดีตหัวหน้าโจรคนนี้ซะมัด

ถ้ากูจะมีผัวจริงๆ กูหาได้ดีกว่าบ้านหน้ามึงแน่ ไอ้เหี้ย ไอ้รุ่นพี่ปากกรอก

จริงอยู่ที่ผมรู้ว่าผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผมทำตัวละเทะมึงรีงไปเรื่อย ในเมื่อคนที่ผมฝังใจด้วยมีแค่ผมคนเดียว และมันก็ชิงมีคนรักเรียบร้อยแล้ว ทั้งให้ผมเข้าใจอยู่แบบนี้ คำพูดของไอ้พี่อดีตหัวหน้าโจรทำเอาผมหัวร้อนจนอยากจะบวกลีไส้อีกฝ่ายตรงๆ แต่ก็นั่นแหละ ผมได้แต่

ข่มใจเพราะการเป็นปีหนึ่งทำให้รู้สึกว่าตัวเองแม่งมีสิทธิ์แค่ศูนย์

ผมพยายามระวังบารมณื ฆาก็ก้าวขึ้นกระบะคันที่เบิร์ตมันก๊วกมือเรียกอยู่
ยังไม่ทันที่บารมณืจะคงที่ เขมกับพี่เก้าดันเดินโอบกันผ่านหน้าไปติดๆ แมงเอ๊ย
ผมถอนหายใจก้มหน้านิ่ง ไม่อยากเห็นภาพความห่วยวายที่ทั้งคู่แสดงให้เห็น

เดินกันดีๆ ไม่เป็นรีโงวะ เดินเบียดไหล่กันขนาดนั้นไม่อึดกันเดินเลยละ

ผมจำใจระโดดขึ้นท้ายกระบะคันเดียวกับคู่รักที่ชวนปวดใจเพราะ
ไอ้เบิร์ตมันไม่ยอมให้ผมไปขึ้นคันอื่น ผมเลยนั่งฟังกระจกตรงกระบะท้ายหลัง
รถกับเบิร์ต ส่วนเขมกับพี่เก้านั่งอยู่ด้านซ้าย ผิงขวาเป็นรุ่นพี่ผู้ชายปีสามสองคน
ขณะที่รถกำลังออกตัวพี่ปิงปองก็ตะโกนโหวกเหวกมาแต่ไกล

"รอด้วย ไปด้วยจ๊ะลุง"

"ขึ้นมาเลยอีหนู"

ลุงคนขับแกพูดยิ้มๆ จนคนถูกเรียกว่าอีหนูถึงกับหัวเราะชอบอกชอบใจ
ทุกคนขยับให้พี่เขานั่ง เพราะมองไปยังรถคันอื่นๆ กระบะท้ายก็เต็มกันหมดแล้ว

"มาเร็วป๊ีน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621392.html>